

Warszawa, dnia 24 marca 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 109/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka (spr.)

Sędziowie: SO Anna Kalbarczyk

SO Beata Tymoszów

Protokolant: sekr. sądowy Robert Wójcik

przy udziale prokuratora Anny Radyno-Idzik

po rozpoznaniu dnia 24 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy J. K. s. J. i E. ur. (...) w W.

skazanego wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 10 listopada 2016 r. sygn. akt IV K 661/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 147,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę skazanego z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia skazanego od wydatków postępowania odwoławczego, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Anna Kalbarczyk SSO Anna Zawadka SSO Beata Tymoszów

Sygn. akt : VI Ka 109/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Północ w W. z dnia 10 listopada 2016 roku w sprawie IV K 661/15 J. K. połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego wyrokami opisanymi w pkt. 8, 9 i 10 wyroku łącznego i wymierzono mu karę łączną w wymiarze 3 lat i 8 miesięcy. W zakresie połączenia kar orzeczonych wyrokami opisanymi w pkt 5 i 7 wyroku postępowanie zostało umorzone na podstawie art. 572 k.p.k. W zakresie połączenia kar orzeczonych wyrokami opisanymi w pkt 1-2 i 6 oraz 3 i 4 wyroku postępowanie zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca skazanego zaskarżając wyrok w całości na korzyść skazanego i zarzucając mu:

1.na podstawie art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na niewłaściwym zastosowaniu w sprawie zasady asperacji w sytuacji gdy występujące w sprawie okoliczności, związek przedmiotowy pomiędzy przestępstwami, prewencja indywidualna, prognoza penitencjarna i społeczno-

kryminologiczna, a przede wszystkim postanowienie poprawy skazanego i chęć powrotu do społeczeństwa powinny skutkować zastosowaniem zasady pełnej absorpcji;

2. na podstawie art. 438 pkt 4 kpk orzeczenie wobec skazanego J. K. kary rażąco niewspółmiernie surowej tj. kary bezwzględnej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 8 miesięcy, która to kara nie uwzględnia istotnych w sprawie okoliczności, tj. celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, mających wpływ na jej wymiar oraz uwzględnienia jednak w należyty sposób i w niewłaściwym stopniu prognozy społeczno-kryminologicznej, zachowania skazanego po popełnieniu przestępstw i zachowania skazanego po wydaniu wyroków, w tym także okoliczności wskazanych w opinii penitencjarnej, którym to okolicznościom Sąd nie nadał właściwego znaczenia, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia rażąco surowej kary, która nie spełnia dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu J. K. kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji. Skarżący wnosił o zwolnienie skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego okazała się niezasadna.

Sąd Odwoławczy dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku dostrzegł z urzędu, iż J. K. został skazany dwoma nowymi wyrokami, które nie zostały uwzględnione w tej sprawie, albowiem w momencie wydania wyroku łącznego w tej sprawie ostatni wyrok skazujący nie był jeszcze prawomocny.

Sąd Okręgowy, uzupełniając postępowanie dowodowe, dołączył aktualną kartę karną skazanego, z której wynika, że w dniu 16.03.2016r., czyli przed wydaniem zaskarżonego obecnie orzeczenia, zapadł wobec J. K. kolejny wyrok skazujący, wydany przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie w sprawie o sygnaturze: III K 954/15 (k. 374-375). Analiza treści tego wyroku (k. 385) pozwala stwierdzić, że kara nim wymierzona nie może podlegać łączeniu ze wszystkimi karami orzeczonymi wyrokami opisanymi w punktach: pkt. 8, 9 i 10 zaskarżonego wyroku ani na podstawie przepisów wcześniej obowiązujących, ani na podstawie przepisów obecnie obowiązujących. W świetle art. 85 k.k. obowiązującego przed dniem 1 lipca 2015r. kara orzeczona tym wyrokiem nie mogłaby zostać połączona ze względu na datę popełnienia przestępstwa 15 stycznia 2015r. tj. po wydaniu wyroku w sprawie III K 1030/09 tj. 13 stycznia 2012r. (wyrok opisany w pkt 8). W świetle zaś przepisu art. 85 § 2 k.k. obowiązującego od dnia 1 lipca 2015r. kara orzeczona wyrokiem III K 954/15 może zostać połączona jedynie z karą orzeczoną w sprawie VIII K 481/10 (wyrok opisany w pkt 10 komparycji wyroku łącznego) z tego względu, iż skazany odbył już kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt 8 i 9 zaskarżonego wyroku, a zgodnie z art. 85 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. podstawą orzeczenia kary łącznej mogą być tylko kary podlegające wykonaniu. Omawiane orzeczenie uprawomocniło się przed wydaniem wyroku (30.04.2016r.), poddanego obecnie kontroli instancyjnej, a więc Sąd Rejonowy mógł uczynić go przedmiotem swych ocen, to jednak w zaistniałej sytuacji procesowej nie może to skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku. J. K. został bowiem jeszcze skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza w Warszawie sygn. akt IV K 150/12 z dnia 11 marca 2016 roku za czyny z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk popełniony w dniu 14 stycznia 2009r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk popełniony w dniu 19 grudnia 2008r. na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 279 §1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. z art.11 § kk w zw. z art. 64 § 2 kk popełniony w okresie pomiędzy 18 a 19 listopada 2008r. na karę 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk popełniony w dniu 30 października 2008r. na karę 2 lat pozbawienia wolności. Wymierzone kary jednostkowe Sąd połączył i orzekł karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok uprawomocnił się w dniu 23.11.2016r., a zatem Sąd Rejonowy wydając wyrok łączny nie mógł jeszcze uwzględnić tego ostatniego skazania. Podkreślić należy, że czyny objęte tymże wyrokiem, z uwagi na datę ich popełnienia, wchodziłyby w skład drugiego ciągu przestępstw razem z czynem opisanym w pkt 7 wyroku. Okoliczność powyższa nie może

stanowić jednak podstawy do modyfikacji lub uchylecia wyroku przez Sąd Odwoławczy z uwagi na kierunek wniesionej apelacji. Wprost z treści art. 433 i art. 434 k.p.k. wynika, iż sąd związany jest kierunkiem środka odwoławczego jak i granicami zaskarżenia. W toku ponownego postępowania sąd nie mógłby bowiem orzec dwóch kar łącznych w miejsce jednej wcześniej orzeczonej, albowiem skutkowałyby to dolegliwością realnie większą niż dolegliwość wynikająca z orzeczenia uchylonego. Zauważyć tym samym należy, iż przedstawiona powyżej kwestia podlegać będzie rozstrzygnięciu w ramach postępowania w przedmiocie wydania nowego wyroku łącznego zgodnie z dyspozycją art. 575 k.p.k., którego potrzeba wydania pojawiła się już po wydaniu wyroku w tej sprawie.

Apelacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnianie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego i połączenia kar wymierzonych skazanemu J. K. wyrokami opisanymi w pkt. 8, 9 i 10 komparycji zaskarżonego wyroku. Słusznie również Sąd I instancji uznał, iż w pozostałym zakresie brak było podstaw do wydania wyroku łącznego, zasadnie więc Sąd meriti postępowanie w tym zakresie umorzył.

Ustaleń w zakresie identyfikacji realnego zbiegu przestępstw przypisanych wyrokami jednostkowymi które zapadły w stosunku do skazanego J. K. nie kwestionuje zresztą sam skarżący. Stanowisko apelacji koncentruje się natomiast na zakwestionowaniu wymiaru orzeczonej kary łącznej. Kara ta, w ocenie obrońcy skazanego, jest zbyt surowa, albowiem winna zostać ukształtowana przy zastosowaniu zasady absorpcji, a nie przyjętej przez Sąd zasady asperacji.

Przechodząc do badania zasadności pierwszego z zarzutów apelacji wskazać należy, iż zgodnie z art. 86 § 1 k.k., mającym podstawowe znaczenie dla regulacji problematyki wymiaru kary łącznej, dolną granicę kary łącznej wyznacza zawsze najwyższa z kar wymierzonych za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw, a górną granicę kary łącznej tworzą dwa kryteria: suma kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa oraz wskazany wyraźnie w ustawie maksymalny wymiar kar poszczególnego rodzaju.

W niniejszej sprawie, w zakresie orzeczenia zawartego w pkt. I dyspozytywnej części zaskarżonego wyroku, było więc dopuszczalne wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od 2 lat do 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy uznał w tym zakresie, iż sprawiedliwą karą dla skazanego J. K. będzie kara 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu Odwoławczego kara łączna pozbawienia wolności w takiej wysokości nie jest karą zbyt surową.

Jak podkreśla się w orzecznictwie „kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako "na nowo" i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości - pozostających w realnym zbiegu – przestępstw” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II AKa 511/13). Jakkolwiek, zgodnie z art. 86 § 1 k.k., przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania. Kara łączna, jako swoiste podsumowanie działalności przestępnej sprawcy musi być postrzegana jako instytucja gwarantująca racjonalność karania w stosunku do sprawcy wielu przestępstw. Popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw jest elementem prognostycznym, przemawiającym za wymierzeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z zastosowania absorpcji. Zważyć należy, iż „wymiar kary łącznej opiera się na stopniu związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Związek przedmiotowy wynika z tożsamości pokrzywdzonych, ilości i rodzaju naruszonych dóbr prawnych, sposobu działania sprawcy, bliskości czasowej poszczególnych przestępstw. W związku podmiotowym chodzi o pobudki jakimi kierował się sprawca, podobieństwo rodzajów winy, zamiarów” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt II AKa 157/13).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wszystkie przytoczone powyższej poglądy na istotę kary łącznej zostały przez Sąd I instancji wzięte pod uwagę podczas ustalania wymiaru orzeczonej w pkt. I zaskarżonego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności. Czyny za które J. K. został skazany wyrokami z pkt. 8, 9 i 10 komparycji zaskarżonego wyroku, to występki: z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 8 maja 2009 r., z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełniony w dniu 17 grudnia 2010r., art 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełniony w dniu 30 marca 2009r. Analizując okoliczności popełnienia wskazanych czynów przyznać rację Sądowi I instancji, który nie dopatrywał się bliskiego związku przedmiotowo-podmiotowego pomiędzy poszczególnymi z wymienionych czynów. Czyny te wprawdzie zostały skierowane przeciwko temu samemu dobru prawnemu tj. mieniu, ale nie zostały popełnione w bezpośredniej bliskości czasowej. Sąd Rejonowy wprawdzie błędnie uznał, iż czyny zostały popełnione w odstępie 3 lat w sytuacji gdy najdłuższy odstęp czasowy pomiędzy czynami z pkt 9 i 10 wynosił 1 rok i 8 miesięcy, ale okresu tego nie można jednak uznać za bliski odstęp czasowy. Warto również spojrzeć na sprawę przez pryzmat całości działalności przestępczej skazanego, który popełniał przestępstwa regularnie, na przestrzeni roku i 8 miesięcy, a przed popełnieniem kolejnych przestępstw nie ustrzegły go wydawane w stosunku do niego kolejne wyroki skazujące. Wskazana okoliczność umacnia Sąd Odwoławczy w przekonaniu, iż skazany wykazał rażąco lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych.

Wbrew twierdzeniom skazanego, przy ustalaniu wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, Sąd meriti nie pominął również okoliczności świadczących na korzyść skazanego. Za odstępami od zastosowania w sprawie zasady kumulacji, przemawiają w zasadzie jedynie bliska więź podmiotowa pomiędzy poszczególnymi czynami, które zostały popełnione z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej czyli zachodzi tożsamość motywacji. Wbrew zarzutom skarżącego za przyjęciem zasady absorpcji nie przemawia względ na prewencję indywidualną, czy prognoza penitencjarna i społeczno –kryminologiczna. Skazany odbywał wcześniej karę w dwóch zakładach karnych tj. AŚ W. B. i AŚ W. M., gdzie jego zachowanie oceniono jako zmienne z tendencją do negatywnego. W trakcie odbywania kary stwarzał problemy natury wychowawczej i porządkowej, był wielokrotnie karany dyscyplinarnie i nagradzany regulaminowo. Obecnie skazany odbywa karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w S..

Z opinii Dyrektora Zakładu Karnego w S. z dnia 11.10.2016r. wynika, że skazany odbywa karę pozbawienia wolności w systemie programowanego oddziaływania. Wymogi regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary i porządku wewnętrznego spełnia w stopniu przeciętnym. W stosunku do funkcjonariuszy nie zawsze przyjmuje właściwe postawy. Wobec osadzonego stosowano środki przymusu bezpośredniego w postaci użycia siły fizycznej, kajdanek i umieszczenia w celi zabezpieczającej z uwagi, że był agresywny wznosił głośne okrzyki, odmówił wykonania poleceń posprzątania zabrudzonej podłogi i ścian. W trakcie odbywania kary został objęty nasilonymi oddziaływaniami profilaktycznymi ze względu na wzmożone ryzyko samobójcze i dokonanie czynu o charakterze autoagresywnym, przejawia skłonności do zachowań impulsywnych i nieprzemysłanych. Cechuje go labilność emocjonalna i tendencja do wygórowanych reakcji. Skazany był wielokrotnie karany dyscyplinarnie m.in. za aroganckie i obraźliwe zachowania wobec przełożonych, zakłócanie ciszy nocnej, niszczenie mienia jednostki. Był też kilkakrotnie nagradzany kodeksowo w celu wzmocnienia pozytywnych zachowań. Ukończył też program resocjalizacyjny z zakresu integracji rodziny. W początkowym okresie odbywania kary deklarował uczestnictwo w podkulturze przestępczej. W stosunku do popełnionych przestępstw prezentuje postawę krytyczną. Zachowanie skazanego oceniono jako naganne.

Z aktualnej opinii z ZK S. z dnia 23.02.2017r. wynika, że wymogi regulaminu organizacyjno- porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności i porządku wewnętrznego skazany spełnia w stopniu przeciętnym. W stosunku do popełnionych przestępstw prezentuje postawę umiarkowanie krytyczną. W zachowaniu skazanego można dostrzec pewną powtarzalność, po okresach względnego spokoju, wyciszenia następuje nagły wybuch emocji, z osoby wyciszonej przekształca się w agresywną i krzykliwą, co nie wynika z konkretnych wydarzeń czy sytuacji. Jest osobą nieobliczalną, zmienną, chwiejną emocjonalnie i lubiącą zwracać na siebie uwagę. Przyczyną takich zachowań jest nieprawidłowo ukształtowana osobowość skazanego, którego cechuje labilność emocjonalna i tendencja do wygórowanych reakcji. Ponadto rozpoznano u skazanego uzależnienie mieszane oraz psychozy egzogenne związane z używaniem w przeszłości substancji psychoaktywnych. Osadzony wielokrotnie dokonywał aktów samookaleczenia

(pocięcia przedramienia), które zostały ocenione przez psychologów jako działania instrumentalne, nawykowe. Skazany przyznał, że wcześniej w sytuacjach dla niego trudnych odurzał się środkami psychotropowymi, a obecnie się okalecza.

Płynące z trzech kolejnych opinii wnioski co do osoby skazanego, zostały wzięte przez Sąd I instancji pod rozwagę, a także wpłynęły na decyzję o zastosowaniu w sprawie zasady asperacji. Okoliczność, iż zachowanie skazanego w warunkach izolacji oceniane zostało jako zmienne i przeciętne, nie może stanowić, pomimo postulatu skarżącego, przesłanki dla przyjęcia pozytywnej prognozy społeczno-kryminologicznej i zastosowania w sprawie zasady absorpcji. Słuszność ma Sąd I instancji, wskazujący, iż fakt tożsamości podejmowanych przez skazanego zachowań przestępczych świadczy o utrwalonej tendencji do wchodzenia w konflikt z prawem i znacznym stopniu demoralizacji skazanego. Nawet regulaminowe zachowanie podczas odbywania kary i dążenie do poprawy zachowania oraz deklarowana przez skazanego chęć pracy nad sobą, nie niweluje demoralizacji okazywanej na wolności, ani nie stanowi przeciwwagi dla ciężaru popełnionych przestępstw. Warto w tym miejscu powołać się na podnoszony w orzecznictwie pogląd, iż „zachowanie skazanego w czasie wymierzania kary łącznej może mieć znaczenie dla wymiaru kary, ale okoliczności tej nie można nadawać nadmiernego znaczenia, przeważającego słuszność kary wynikającą ze stopnia związku zbiegających się przestępstw, bo ma ono jedynie funkcję subsydiarną” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2013 r., sygn. akt II AKa 142/13). Zasadę pełnej absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej zupełnie wyjątkowo, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, a taka sytuacja w tej sprawie nie miała miejsca.

Odnosnie więc zarzutu nieuwzględnienia przez Sąd I instancji istotnych w sprawie okoliczności tj. warunków osobistych skazanego, postawy skazanego, dążenia do poprawy zachowania, celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a także nieuwzględnienia przez sąd w należyty sposób i we właściwym stopniu prognozy społeczno-kryminologicznej, zachowania skazanego po popełnieniu przestępstw i zachowania skazanego po wydaniu wyroków, w tym także okoliczności pozytywnych i świadczących o pracy nad sobą skazanego, należy uznać te zarzuty za chybione.

Deklaracja zmiany zachowania przez skazanego nie jest okolicznością decydującą o wymiarze kary łącznej i nie mieści się bezpośrednio w zasadach i regulach wymierzania kary łącznej wynikających z art. 53 § 1 k.k. oraz wyprowadzanych z art. 86 § 1 k.k. związków podmiotowo-przedmiotowych między zbiegającymi się przestępstwami. Jedynie pośrednio postawę skazanego i umiarkowanie krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw można lokować w dyrektywie prewencji indywidualnej (por. postanowienie SN z 20-03-2013r. III KK 397/12). W przypadku skazanego trudno jednak prognozować na ile fakt dążenia do poprawy zachowania wpłynie na rzeczywiste zachowanie skazanego w przyszłości zwłaszcza, że zachowanie skazanego jest zmienne, a J. K. jest pozbawiony dystansu do swojego zachowania i nie potrafi wyciągać wniosków z negatywnych konsekwencji własnych postaw i zachowań.

W tej kwestii tutejszy Sąd przychylił się do stanowiska Sądu Rejonowego, iż biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób życia skazanego nie sposób było przyjąć skrajnie pozytywnej prognozy kryminologicznej. W chwili obecnej trudno ocenić na ile wytrwale skazany deklaruje zmianę swojej postawy i czy będzie przestrzegał porządku prawnego w przyszłości. Kara łączna orzeczona według zasady pełnej absorpcji stanowiłaby zbyt daleko idące dobrodziejstwo dla skazanego.

Z powyższych względów Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do złagodzenia kary łącznej pozbawienia wolności, która została wymierzona na zasadzie asperacji.

Rozstrzygnięcie to jest wyważone i należyte uwzględnia wszelkie okoliczności, rzutujące na wymiar kary, czemu Sąd dał wyraz w pisemnych motywach orzeczenia.

Rozstrzygnięcie o zwolnieniu skazanego od kosztów postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy wydał w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. Wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu przyznano na podstawie norm przepisanych.

W związku z powyższymi okoliczności, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

SSO Anna Kalbarczyk SSO Anna Zawadka SSO Beata Tymoszków